

θρόνου ὁ Λουδοβίκος κατὰ Μάρτιον τοῦ 1848 αὐθορμήτως, ὑπ' οὐδενὸς ἀναγκασθεῖς, μόνον ὅπως μείνη συνεπὴς εἰς τὰς ἰδίας αὐτοῦ ἀρχάς.

Διὰ τῆς παραιτήσεως δὲ ταύτης καταφαίνεται ἔτι λαμπρότερον ἢ προσωπικότης τοῦ Λουδοβίκου καὶ τὸ αὐτοτελὲς τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ. Ἐζῆσε δὲ ἐπὶ δύο δεκαετηρίδας ἔτι ὁ Λουδοβίκος ἄνευ πικρίας, ἄνευ μνησικακίας ἐν τῷ μέσῳ τοῦ βαυαρικοῦ λαοῦ δημοφιλέστατος πάντοτε διὰ τὸ ἰδιόρρυθμον τοῦ χαρακτῆρός του. Παρέμεινε συνεπὴς εἰς ἑαυτὸν καὶ πιστὸς εἰς τὰς ἰδέας τῆς νεότητός του. Ἐν μόνον ἔλυπεῖτο ὅτι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ προσκτεύη τὸν καλλιτεχνικὸν κόσμον διὰ μεγάλων καλλιτεχνικῶν ἐπιχειρήσεων.

(Ἔπεται τὸ τέλος)

ΘΕΜ. ΣΟΦΟΥΛΗΣ.

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΚΑΤΑΠΑΥΕΙΝ ΤΗΝ ΔΙΨΑΝ.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τοῦ ὑπερβολικοῦ καύσωνος προβάλλεται ζήτημὰ τι ὑγιεινῆς, σπουδαίως ἐνδιαφέρον τὴν δημοσίαν ὑγίειαν· τὸ ζήτημα τοῦτο εἶναι τὸ τῆς χρήσεως τοῦ ποσίου ὕδατος.

Ἄτυχῶς, ἀναγκάζομαι νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ὁλος ὁ κόσμος δὲν γνωρίζει νὰ πίνη ὕδωρ, καὶ νὰ καταπαύῃ ὡς δεῖ τὴν δίψαν του κατὰ τὸ θέρος. Οἱ μὲν πίνουνσι πολὺ, οἱ δὲ ὀλίγον, τινὲς ἐξαδυνατίζοντες τὸν ὀργανισμὸν αὐτῶν, τινὲς δὲ προκαλοῦντες σοβαρὰς ἀσθενείας. Ἐπομένως εἶναι ἐπίσης ἀναγκαῖον νὰ μάθῃ τις πῶς πρέπει νὰ πίνη, καὶ πῶς νὰ τρώγῃ.

Πλεῖσταί ἀδιαθεσίαι καὶ νόσοι προσβάλλουσι τὸν ἄνθρωπον κατὰ τὸ θέρος, ἐκ μόνης τῆς καταχρήσεως τῶν ἀναψυκτικῶν ποτῶν.

Εἶναι ἐπικίνδυνον τὸ πίνειν, ὅταν αἰσθάνεται τις ὑπερβολικῶς τὸν καύσωνα; καταπκύει τις τὴν δίψαν πίνων πολὺ, ἢ τὴν αὐξάνει μάλλον; Πῶς πρέπει τις νὰ πίνη διὰ νὰ καταπραῦνῃ τὴν βάσανον, ἣτις προέρχεται ἐκ τῆς τοῦ στόματος καὶ τοῦ λάρυγγος ξηράσεως;

Ἐξετάσωμεν τὰ ζητήματα ταῦτα.

Γενικῶς ἀπαγορεύεται τὸ πίνειν ὕδωρ κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐξιδρώσεως, καὶ ρητῶς διατάσσεται εἰς τοὺς ἐν πορείᾳ στρατιώτας ἢ ἀποχὴ ἀπὸ τοῦ ὕδατος κατὰ τὰς πορείας.

Ἡ πρόληψις αὕτη εἶναι λίαν διαδομένη. Φόβος πράγματι ὑπάρχει, μὴ ἡ χρῆσις ψυχρῶν ποτῶν ἐπιφέρῃ κρυολογήματα, βρογχιτίδας καὶ στη-

θικά νοσήματα, καὶ ποτε μάλιστα ἡ χρῆσις τοῦ ψυχροῦ ὕδατος ἐπέφερε θανασίμους ἀσθενείας. Ὅταν πίνη τις ψυχρὸν ὕδωρ, ἰδοὺ τί συμβαίνει ἐν τῷ ὀργανισμῷ αὐτοῦ. Τὸ εἰσθῶν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ σώματος ψυχρὸς, ἀπωθεῖ τὸ αἷμα πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δέρματος, ἡ θερμότης συγκεντρῶται εἰς τὴν περιφέρειαν, καὶ ἐξιδρώσις ἐπιταχύνεται ἀναλόγως. Αἰσθάνεται δὲ τις τὴν θερμότητα, ὡς δι' ἀτμοῦ προσβάλλουσαν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ. Καταπίετε ἐν παγωτόν, ἢ ποτήριον ψυχροῦ ὕδατος, καὶ εὐθὺς ὁ ἰδρῶς θὰ περιλούσῃ ὑμᾶς. Ἐὰν δὲ πῖετε 2 ἢ 3 ποτήρια κατὰ συνέχειαν, ὁ ἰδρῶς θ' αὐξήσῃ ἐπαισθητῶς καὶ θὰ αἰσθανθῆτε μάλιστα μετὰ τινα λεπτὰ ῥίγος.

Ἐὰν τὸ καταποθὲν ποσὸν ὕδατος δὲν ὑπῆρξε μέγα, τὸ αἷμα μετὰ τὴν συγκέντρωσίν του εἰς τὸ δέρμα, ἐπανέρχεται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ σώματος. Ἡ διπλῆ αὕτη κίνησις τοῦ αἵματος οὐδὲν δυσάρεστον ἀποτέλεσμα φέρει. Ἰδοὺ ὅμως ποῦ ἔγκειται ὁ κίνδυνος.

Ἡ συνήθης θερμοκρασία τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος παραμένει πάντοτε ἡ αὐτὴ, 38 βαθμῶν περίπου. Ὁ καύσων δὲ, ὅστις κατὰ τὸ θέρος θὰ ἔτεινεν εἰς αὐξήσιν τῆς θερμοκρασίας ταύτης, περιορίζεται ὑπὸ τῆς διὰ τοῦ ἰδρῶτος ἀπωλείας θερμοκρασίου. Πάντες θὰ παρατηρήσατε ὅτι χύνοντες ὀλίγον οἰνόπνευμα, ὕδωρ τῆς Κολωνίας, προπάντων δὲ αἰθέρα ἐπὶ τῆς χειρὸς ἢ τοῦ μετώπου, αἰσθάνεσθε ἀμέσως ψυχρῶς· τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι τὸ ὑγρὸν, ἵνα ἐξατμισθῇ δανείζεται ἀπὸ τῶν περίξ σωμάτων θερμότητα. Τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ εἰς τὸν ἰδρῶτα. Ἐκαστον γραμμάριον ἐξατμιζόμενον ἀποψύχει λίαν ἐπαισθητῶς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος. Συνήθως τὸ νευρικὸν σύστημα κανονίζει τὴν ἐξάτμισιν τοῦ ἰδρῶτος, καὶ ἐπομένως τὴν ἀπώλειαν τοῦ θερμοκρασίου. Τὸ νευρικὸν σύστημα ὑποχρεοῖ τὸ σῶμα ν' ἀποψυχθῇ κατὰ λόγον τῆς ἐξωτερικῆς θερμότητος, καὶ ἰδοὺ πῶς τὸ σῶμα μας μένει ἀμεταβλήτως εἰς τὴν θερμοκρασίαν τῶν 38 βαθμῶν, ὅπως ἐστὶ ἀτμομηχανῆς καλῶς κανονιζομένης ὑπὸ τοῦ θερμοστατοῦ.

Ἄλλ' ἐὰν ἐκθέσητε τὸ κáθιδρον σῶμά σας εἰς ρεῦμα ἀέρος, ἢ ἐξάτμισις τοῦ ἰδρῶτος δὲν κανονίζεται πλέον μόνον ὑπὸ τοῦ νευρικοῦ συστήματος· ὁ ἀὴρ ἀφαιρῶν ἰδρῶτα τὸν ἐξατμίζει ταχύτερον παρ' ὅ,τι πρέπει καὶ ἐπέρχεται ἀνώμαλος ἀπόψυξις. Ἄν ὁ ἀὴρ εἶναι ἰσχυρὰς, δύναται τις νὰ πάθῃ πλευρίτιδα, πνευμονίαν κτλ. Τὸ δ' ἀποτέλεσμα τοῦτο ἐπέρχεται τόσον δριμύτερον ὅσον ὑπάρχει πλεῖστον ὕδωρ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ δέρματος, ὅσον τις πλεῖστον περιρρέεται ὑπὸ τοῦ ἰδρῶτος. Ἐπομένως ὅταν πίνη τις κáθιδρως καὶ τὸ ὕδωρ ῥέῃ διὰ τοῦ σώματος εἰς μείζονα ποσότητα, κινδυνεύει

σπουδαιότερον νὰ κρυολογήσῃ. Οὐχὶ τὸ καταποθὲν ὕδωρ εἶναι ἐπικίνδυνον, ἀλλ' ἡ προσβολὴ ἦν παθαίνει τὸ κáθιδρον σῶμα ἀπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀέρος. Πᾶς ὅμως κίνδυνος ἀποφεύγεται ἐὰν ἀντὶ νὰ μὲνῃ τις ἀκίνητος ἐξακολουθεῖ νὰ βαδίζῃ. Ἡ κίνησις παράγει ἐκ νέου θερμότητα καὶ ἰδρώτα καὶ ἐπομένως δὲν ἐπέρχεται ἐλάττωσις θερμαντικοῦ. Οὕτω δύναται τις νὰ τρώγῃ παγωτὰ κáθιδρος εἰς τοὺς χοροὺς, ἀρκεῖ νὰ ἐξακολουθῇ νὰ χορεύῃ καὶ νὰ μὴ ἐκτίθῃται εἰς τὸ ψῦχος.

Καίτοι ὅμως δὲν θεωροῦμεν ἐπικίνδυνον τὴν πόσιν ψυχρῶν ποτῶν, δὲν ἐγκρίνομεν τὴν συνήθειαν ταύτην. Ὑπ' ἄλλην ὅμως ἔποψιν ἡ ἐπανειλημμένη χρῆσις ψυχρῶν ποτῶν κατὰ τοὺς καύσωνας, τοὺς περιπάτους τῶν μαθητῶν, τὰς πορείας τῶν στρατιωτῶν, δέον ν' ἀπαγορεύηται.

Εἶπομεν, ὅτι ἡ πόσις τῶν ψυχρῶν ποτῶν προκαλεῖ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος μεγάλην συρροὴν θερμότητος. Ὅσοι γινώσκουσι τὰς προόδους τῆς φυσικῆς γνωρίζουσιν, ὅτι θερμότης καὶ δύναμις εἶνε συνώνυμα. Προκαλοῦντες θερμότητα ἐξω τοῦ σώματος ἐξαδυνατίζομεν αὐτό. Ἐκαστον ποτῆριον ὕδατος, ἀντιπροσωπεύει κεφάλαιον δυνάμεως, ἢν εἰκῆ ἀποδιώκομεν. Δι' ὃ καὶ ἀμέσως ἅμα πῆν τις κατὰ κόρον ὕδωρ λέγει, ὅτι «ἔχει κομμένα τὰ γόνατά του.»

Κατὰ τὰς πορείας οἱ ἀξιωματικοὶ διακρίνουσιν εὐκόλως τοὺς στρατιώτας, οἵτινες βαδίζοντες πίνουσιν ὕδωρ παρὰ τὰς ἀπαγορευτικὰς διατάξεις. Οἱ στρατιῶται οὗτοι μετὰ κόπου ἀκολουθοῦσι τοὺς συντρόφους αὐτῶν, καὶ συχνότατα πληροῦσι τὰ νοσοκομεία.

Δέον θὲν καλῶς νὰ ἐννοήσωμεν, ὅτι «ὁ πίνων ὑπερβολικῶς ἀδυνατίζει». Ὁ ἀδύνατος ὀργανισμὸς προσβάλλεται εὐκολώτερον ὑπὸ τῶν αἰφνιδίων ἀσθενειῶν καὶ διὰ τοῦτο ἐνεκκ τῆς πόσεως ὕδατος ἀπειλεῖται τις ὑπὸ πολυπληθῶν ἐπιδημιῶν κατὰ τὸ θέρος.

Ἄλλως τε τὸ πολὺ πίνειν δὲν καταπαύει τὴν δίψαν. Τίς δὲν παρετήρησεν, ὅτι ὅσον τις πλεότερον πίνει, τόσον καὶ περισσότερον δίψᾳ; Ὁ λόγος τούτου ἀπλούστατος. Ἡ δίψα προέρχεται κυρίως ἐξ ἐπαισθητῆς ἐλαττώσεως τοῦ ὑδατώδους μέρους τοῦ αἵματος. Ἄλλὰ κατὰ τοὺς μεγάλους καύσωνας ἢ ἐκ τοῦ ἰδρώτος ἀπώλεια εἶνε πολὺ μεγαλειτέρα τοῦ ἐκ τοῦ πινόμενου ὑγροῦ κέρδους. Εἰς μίαν ὥραν χάνει τις μέχρι τριῶν λιτρῶν ἰδρώτος. Ἄλλ' ὁ στόμαχος ἀδυνατεῖ νὰ ὑπομείνῃ ἴσην δόσιν ὑγροῦ. Τῆς εἰς ὑγρὸν ἀπωλείας οὐσης μεγαλειτέρας τοῦ κέρδους, ἐπέρχεται διαφορὰ ἐπὶ ἐλαττον ἐφ' ἐκάστου ποτηρίου, τόσον μεγαλητέρα, ὅσον τὸ πινόμενον ὕδωρ εἶναι ψυχρότερον, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀφθο-

νώτερος ὁ παρκαγόμενος ἰδρώς. Φυσικώτατον ἐπομένως εἶνε ὅτι διὰ τῆς ἐλαττώσεως ὑγροῦ ἐκ τοῦ αἵματος ἡ δίψα αὐξάνει ἀναλόγως.

Αἱ ἀνωτέρω παρατηρήσεις διδάσκουσιν ἐπίσης, πῶς πρέπει τις νὰ πίνη, διὰ νὰ καταπαύει τὴν δίψαν του. Πρέπει νὰ πίνη χωρὶς νὰ ἰδρῶνῃ, νὰ κερδίζῃ χωρὶς νὰ χάνῃ. Πρέπει νὰ περιμὲνῃ τις νὰ παύσῃ τὸ σῶμα ὅν ἐν ἐφιδρώσει καὶ τότε νὰ πίνη ὕδωρ, ἀλλὰ καὶ πάλιν οὐχὶ ψυχρὸν, ἵνα μὴ ἡ κίνησις τοῦ αἵματος ἐν τῇ περιφερείᾳ ἐπιταχύνῃ τὰς ὑδατώδεις ἐκκρίσεις. Πρέπει τέλος νὰ τρώγῃ τις στερεὰν τινα οὐσίαν διὰ νὰ ἐλαττώσῃ τὸν ἐρεθισμὸν τοῦ ψύχους ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ στομάχου καὶ μικρύνῃ τὴν ἐξιδρωσιν.

Εἰς τὰ θερμὰ κλίματα καὶ ἐν Παρισίοις ἔτι τὸ θέρος πίνουσι συχνάκις διὰ σωληναρίου ἐξ ἀχύρου τὸ ὑγρὸν εἰσρέει οὕτως ἡσυχῶς χωρὶς ν' ἀποδιώκῃ τὸ αἶμα πρὸς τὸ δέρμα καὶ ἡ δίψα καταπαύεται οὕτω εὐκολώτερον. Ἐρῶ καὶ θερμῶς συνιστῶ νὰ πίνῃτε ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀντὶ νὰ πέμπῃτε ἀποτόμως εἰς τὸν στόμαχον μεγάλας ποσότητος ψυχροῦ ὕδατος.

Ἀποδείξῃς, ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων ἀγνοοῦσι νὰ πίνωσιν, ὅπως πρέπει, εἶνε ὅτι οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν ἰσχυαίνουσι κατὰ τὸ θέρος. Ἡ διὰ τοῦ ἰδρώτος ἀπώλεια οὐδ' ὀλογοζντικαθίσταται διὰ τῶν ποτῶν. Στρέφεται τις οὕτως ἐντὸς φαύλου κύκλου. Πίνοντες ὕδωρ νομίζετε, ὅτι κερδίζεται ὑγρὸν, ἀλλ' ἐγὼ ἐξύγισα ἀνθρώπους πίνοντας πολὺ ὕδωρ καὶ ἔυρον, ὅτι κατὰ τοὺς μεγάλους καύσωνας ἔχαναν οὗτοι μέχρι 1500 γραμμαρίων καθ' ἡμέραν. Δύναμαι νὰ εἶπω, ὅτι σχεδὸν πάντοτε οἱ ἀδυνατοῦντες τὸ θέρος δὲν γνωρίζουσι νὰ πίνωσι καὶ ἐπομένως νὰ καταπαύωσι τὴν δίψαν των.

Ἐν συνόψει διὰ νὰ καταπαύῃτε τὴν δίψαν σας ἀποφεύγετε τὰ λίαν ψυχρὰ ποτά, πίνετε ἄργά, ἄργά καὶ εἰ δυνατόν τρώγοντες. Ἀποφεύγετε τὰ ρεῦματὰ τοῦ ἀέρος καὶ τὴν ἀκίνησιαν καὶ τὴν πόσιν ἂν εἴσθε ἰδρωμένοι. Ἄν ἡ δίψα σας καθίσταται ἀνυπόφορος καταπαυέτε τὴν αὐξάνοντες τὸν σίελον καὶ πρὸς τοῦτο θέτετε εἰς τὸ στόμα σας μικρὸν χάλινα. Κατὰ τὰς πορείας καὶ τοὺς μεγάλους περιπάτους μὴ πίνετε, πρὸ τῆς παρελεύσεως τετάρτου ὥρας, μέχρις οὐ δηλονότι καὶ ἢ ἐκ τοῦ κόπου παραχθεῖσα ἐξιδρωσις ἐλαττωθῇ, μεθ' ὃ πίνετε καὶ περιμείνατε ἕτερον τέταρτον ὥρας, ἵνα ἐπαναλάβῃτε τὴν πορείαν σας. Οὕτω καταπαύετε τὴν δίψαν σας ἀκινδύνως χωρὶς νὰ ἐλαττώσῃτε τὰς δυνάμεις τοῦ ὀργανισμοῦ, καὶ τὸ σῶμά σας θὰ δύναται νὰ ἀνθῆξῃ μέχρι τοῦ νέου σταθμοῦ.

Τὸ ἐπαναλαμβάνω, αἱ ἀνωτέρω παραγγελίαι ὅσον στοιχειώδεις καὶ ἂν φαίνωνται εἶναι σπου-

δαιόταται. Ἡ ἀσθένεια προσβάλλει τοὺς ἀδυνατούς ὀργανισμούς, τὸ πίνειν δ' ἀμέτρως προκαλεῖ ἀδυναμίαν.

HENRY DE PARVILLE.

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

Ὅτε ἤκουσα ὅτι πρό τινος χρόνου ἐγένοντο ἀνασκαφαὶ ἐν Δεκελείᾳ πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ τάφου τοῦ Σοφοκλέους, ἀληθῶς ἠπόρησα καὶ εἶπον κατ' ἐμαυτόν· τί παθόντες ἢ τί μαθόντες οἱ ἀνασκάψαντες ἀφήκαν τὸν πλησίον ἡμῶν κείμενον, τὸν δέκα ἑνδεκα στάδια ἀπέχοντα τῆς πόλεως ἵππιον Κολωνόν, ἔνθα ὁ ποιητὴς ἐγεννήθη καὶ ἐτάφη, καὶ ἀναζητοῦσι τὸν τάφον αὐτοῦ ἐν Δεκελείᾳ, 120 στάδια (Θουκυδ. 7, 19) μακρὰν τῆς πόλεως; Εὐτυχῶς τὴν ἀπορίαν μου ταύτην ἔσπευσε νὰ λύσῃ ἀνώνυμὸς τις ἀναγράφας ἐν τῇ Ἐφημερίδι (ἀρ. 171) «τὰ ἀρχαῖα χωρία, ἐφ' ὧν ἐστηρίχθη ἢ οὐχὶ ἀπίθανος εἰκασία ὅτι ἐκεῖ (ἐν Δεκελείᾳ) εἶχε κατατεθῆ ἡ σορὸς τοῦ Σοφοκλέους». Εἶπον ὅτι ἔλυσε τὴν ἀπορίαν μου διότι ἀναγνοῦς τὰ πκρατεθέντα χωρία εἶδον ὅτι τῆς πλάνης αὐτῶν αἰτία οὐδεμία ἄλλη εἶναι ἢ ἡ παρανόσις τῶν χωρίων τούτων, ὧν τὸ μὲν ἐλήφθη ἐκ τοῦ βίου τοῦ Σοφοκλέους, τὸ δ' ἕτερον ἐκ τοῦ Πausανίου. Τὸ δεύτερον, τὸ ἐκ τοῦ Πausανίου, οὐδαμῶς συντελοῦν εἰς λύσιν τοῦ ζητήματος, παρετέθη, νομίζει τις, δι' οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὅπως δεικνύη ὅτι ὁ παραθεὶς αὐτὸ περὶ μικροῦ ποιεῖται τὴν Σοφοκλείον ῥῆσιν

Χωρὶς τὸ τ' εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὰ καιρία.

Τὸ μόνον λοιπόν, ὅπερ πκρήγαγεν αὐτούς, ὥστε νὰ νομίσωσιν ὅτι οἱ πατῆροι τάφοι τοῦ Σοφοκλέους, εἰς οὓς κατὰ τὸν ἀνώνυμον αὐτοῦ βιογράφον ὁ ποιητὴς τελευτήσας ἐτίθη, κεῖνται ἐν Δεκελείᾳ, εἶναι ἢ ἐξῆς φράσις τοῦ βιογράφου: «τῶν δὲ πατρῶων αὐτοῦ τάφων ἐπὶ Δεκελείαν κειμένων πρὸ σταδίων τοῦ τείχους ἑνδεκα.—»

Κατ' ἐμὲ ἡ φράσις αὕτη οὐδὲν περιέχει τὸ συνηγοροῦν τῇ γνώμῃ τῶν ἐν Δεκελείᾳ ἀνασκαψάντων, ἀλλὰ τὸν ἀντικτίον πείθει ὅτι ὁ τραγικός ἐτάφη ἐν Κολωνῷ.

α) Οἱ πατῆροι τάφοι τινὸς κεῖνται κατὰ τὸ εἶκος, ἐὰν μηδεμία ἐναντία μαρτυρία ὑπάρχη, ἐν τῷ τόπῳ, ἔνθα ἐγεννήθη καὶ οἱ πατῆροι ἄρα τάφοι τοῦ Σοφοκλέους ζητητέοι οὐχὶ ἐν Δεκελείᾳ, ἀλλ' ἐν τῷ τόπῳ τῆς γεννήσεως αὐτοῦ, ἐν Κολωνῷ δηλαδὴ.

β) Δὲν ἀρκεῖ τοῦτο; Αὕτη ἡ ὑπὸ τοῦ βιογράφου ὀριζομένη ἀπόστασις—«πρὸ σταδίων τοῦ τείχους ἑνδεκα»—προάγει τὴν εὐλογον πιθανότητα εἰς βεβαιότητα· διότι ὁ δῆμος Κο-

λωνός (ὅστις βεβαίως ἐξετείνεται ὑπὸ τὸν γνωστὸν λόφον (Bursian Geogr. Griechenl. 1, 524), ἐφ' οὗ νῦν ὑψοῦνται δύο στῆλαι, ἡ τοῦ γερμανοῦ Müller καὶ ἡ τοῦ γάλλου Lenormant) τοσαῦτά που στάδια ἀπέχει τῆς πόλεως. Θουκυδ. 8, 67: ξυνέκλυσαν τὴν ἐκκλησίαν εἰς τὸν Κολωνόν (ἔστι δὲ ἱερὸν Ποσειδῶνος ἔξω πόλεως ἀπέχον σταδίου μάλιστα δέκα).

γ) Τὸ «ἐπὶ Δεκελείαν», ὅπερ ἴσως παρερμηνευθὲν ὑπῆρξεν ἡ πρώτη αἰτία τῆς πλάνης, οὐδὲν ἄλλο σημαίνει ἢ ὅτι οἱ πατῆροι τάφοι τοῦ ποιητοῦ ἔκειντο παρὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Δεκελείαν φέρουσαν (ἢ ἐπὶ σημαίνει διεύθυνσιν). Τὴν Δεκελείαν, ὡς γνωστὴν, οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐτείχισαν τῷ 413, ἐκ ταύτης δὲ συνεχῶς ὁρμωμένοι ἔφθειρον τὴν χώραν καὶ πολλὰ τοὺς Ἀθηναίους ἔβλαπτον. Παράβλεθε Θουκυδ. 8, 67: «ἐπὶ δὲ τῷ πεδίῳ καὶ τῆς χώρας τοῖς κρατίστοις ἐς τὸ κκκουργεῖν ἑκοδομεῖτο τὸ τεῖχος, ἐπιγαρὲς μέχρι τῆς τῶν Ἀθηναίων πόλεως» καὶ Bursian Geographie von Griechenland 1, 335: Eine dritte Hauptstrasse nach Boiotien ging von Athen aus in gerader nördlicher Richtung durch die Ebene, 11 Stadien von der Stadt beim Grabe des Sophokles vorüber, dann östlich von Acharnae nach dem östlichen Theile des Parnes, welchen sie vermittelt des jetzt τὸ Κλειδί genannten Passes durchschnitt. Diesen Pass beherrschte die an der Stelle des jetzigen Dörfchens Tatōi 120 Stadien nördlich von Athen gelegene Ortschaft Dekeleia, oberhalb deren . . . die Lakedaemonier im 19 Jahre des Pelopon. Krieges ein Castell als Operationsbasis gegen die athenische Ebene . . . anlegten. Λέγεται δ' ὅτι οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ τὴν τοῦ Σοφοκλέους ταφὴν ἐκόλυον, ἀλλ' ἐπιστάς κατ' ὄναρ τῷ στρατηγῷ αὐτῶν ὁ Διόνυσος ἐκέλευσεν ἐπιτρέψαι τεθῆναι τὸν ἄνδρα εἰς τοὺς πατρῶους τάφους (Pausan. 1, 21 καὶ Βιογράφ.)

Πρὸς τοῦτοις τὸ ἐξῆς εἰς Σοφοκλέα ἐπίγραμμα Σιμίου τοῦ Θηβαίου

Ἡρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἠρέμα, κισσέ,
ἐρπύσιοι, χλοερούς ἐκπροχέων πλοκόμους,
καὶ πέταλον πάντη θάλλοι βόδου, ἢ τε φιλορρῶε
ἄμπελος, ὕγρα περίε κλήματα χευαμένη,
εἶνεκεν εὐμαθῆς πινυτόφρονος, ἦν ὁ μελιχρὸς
ἦσκησ' ἐκ Μουσειῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων

δὲν ἀναμιμνήσκει τὸ πρῶτον στάσιμον (ἡμαρτημένως τὸ μέρος τοῦτο παρὰ Πλευτάρχῳ Ἡθικ. 785 καὶ ἐν τῇ γραμματολογίᾳ τοῦ μακαρίτου Κυπριανοῦ καλεῖται πάροδος) τοῦ Οἰδίποδος ἐπὶ Κολωνῷ, ἔνθα ὁ Σοφοκλῆς ἐξυμνεῖ τὰς φυσικὰς καλλονὰς τοῦ δήμου αὐτοῦ Κολωνοῦ;

εὐίππου, ξένης, τᾶσδε γώ-
ρας ἴκου τὰ κράτιστ' ἔπαυλα,
τόνδ' ἀργῆτα Κολωνόν, ἔνθ'
ἀ λιγεῖα μινύρεται